

„U Isusovo ime“ više je od završne fraze kršćanske molitve

Thomas Sibley
Biblijski institut, Zagreb
tsibley@bizg.hr

UDK 2-534.3:27-246:27-31
Izvorni znanstveni članak
Primljeno: 2, 2015.
Prihvaćeno: 3, 2015.

Sažetak

„U Isusovo ime“ postala je popularna fraza kojom se završavaju kršćanske molitve. Ovaj članak nastoji ozbiljno osporiti „jednostavno“ razumijevanje ove važne fraze, istražujući što naučava Novi zavjet. Zazvati ime Isus značilo je odrediti Isusova sljedbenika, kao onoga koji pripada Kristu i dijeli Kristov život uza sve izazove, odgovornosti i privilegije koji su vezani uz taj odnos. Život treba živjeti, riječi treba govoriti i djela treba činiti, ozbiljno razmatrajući autoritet i odgovornosti koje zahtijeva izraz „u ime Isusa Krista“.

Ključne riječi: „u ime Isusa Krista“, molitva, Bog Otac, Isus Krist.

Većina molitava koje kršćani izgovaraju završavaju frazom „u Isusovo ime. Amen“. Kao dijete, mislio sam da „kršćanske molitve“ imaju temeljnu formulaciju koja počinje obraćanjem Bogu s „Oče“ i završavaju s „u Isusovo ime. Amen“. Nitko nije objasnio *zašto* kršćani mole prema tome obrascu. No „odrastajući u crkvi“, ovaj je autor pretpostavljao da je to ispravno jer su svi ljudi koje je poznao molili na taj način. Završavati službene i neslužbene molitve tom frazom zvuči „kršćanski“, a kada još i počinje obraćanjem Bogu, našem Ocu, tada molitva obuhvaća dvije osobe Trojstva. Takva molitva sigurno je dobra i ispravna jer se čini „odobrenim“ i „prihvaćenim“ načinom na koji kršćani posvuda mole.

Isus je upućivao molitve *svom* Ocu i učio učenike da čine isto.¹ Pavao je rekao

- 1 Gledajući zapise Isusovih molitava u sinoptičkim evanđeljima, Isus je najčešće molio obraćajući se *svom* Ocu. Kada je poučavao učenike o molitvi, rekao im je da se obraćaju Bogu na isti, intiman način: „Oče naš“ (Mt 6, 6-18; 7, 11; 18, 19).

galacijskim kršćanima da se po Duhu obraćaju Bogu s „Abba, Oče“ (Gal 4, 6). Ali što je sa završetkom „u Isusovo ime, Amen“? U sinoptičkim evanđeljima Isus ne daje takvu uputu. Iz Ivanova evanđelja doznajemo da naš zahtjev treba biti „u Isusovo ime“. Ta uputa dolazi obećanjem u posljednjim satima Isusova života. Međutim, u tome intimnom razgovoru sa svojim najbližijim učenicima, Isus govori o uporabi njegova imena znatno ozbiljnije nego što je to završna interpunkcijska fraza.²

Ono što Isus i novozavjetni autori uče o frazi „u njegovo ime“ više je od molitve; uključuje obećanja i izazove koji obuhvaćaju cjelokupan život vjernika. Sinoptička evanđelja zapisuju da je Isus govorio o „primanju u njegovo ime“ (Mt 18, 5; Mk 9, 37; Lk 9, 48). Izraz *ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου* (Mk 9, 39; 13, 6; Lk 9, 48) zapravo znači „na temelju mog imena“ (H. Bietenhard TDNT V, 277) i određuje aktivnost, a ne primatelja.³ U Luki 9, 48 takvo primanje „djeteta“, onoga koji je slab ili beznačajan, nosi obećanje Isusovu sljedbeniku da zapravo „prima“ i Isusa i njegova Oca. Matej u 18. poglavlju govori o Isusu koji proširuje izraz „U moje ime“ na okupljenu zajednicu. Tema je disciplina među učenicima. Okupiti se „u njegovo ime“ znači iskusiti njegovu prisutnost. Prema D. A. Hagneru: „U moje ime“ drugi je način da se kaže ‘pod mojom vlasti’. Ta je Isusova prisutnost stvarna prisutnost uskrslog Krista, u skladu s obećanjem koje će se izreći u 28, 20.“⁴ U Isusovu govoru o posljednjim vremenima, izraz „u moje ime“ (Lk 21, 8-36) odnosi se na izazove i obećanja o protivljenju i progonstvu. U ovom je kontekstu jasno da se Isus obraća onim sljedbenicima koji će ga predstavljati nakon uskrsnuća.

Rasprava se vodi o tome odnose li se ti komentari samo na neposredne učenike ili na sve koji će svjedočiti i predstavljati Isusa u budućnosti. Međutim, jasno je da ovo Isusovo učenje vezano uz „u moje ime“ uključuje puno, puno više od zahtjeva ili zahvale upućene u molitvi. Isus im je obećao uhićenja i progonstva „zbog mogega imena“; ali je također obećao svoju prisutnost. Njegovi će sljedbenici govoriti u njegovo ime. Kraljevi i vladari bit će zadivljeni riječima koje učenici izgovaraju u njegovo ime. Obećao im je dati „riječi i mudrost“ koji će doći od njega samoga kada govore radi njegova imena. No takvo svjedočanstvo izazvat će

- 2 Ako tražimo u Isusovo ime, obećan nam je Isusov odgovor, tako da se Otac proslavi u Sinu (14, 13). Tražiti i primati „u njegovo ime“ pokazatelj je Očeve ljubavi prema nama, *jer mi volimo Isusa i vjerujemo da je on onaj koji je poslan od Oca* (16, 27). Tražiti i primati „u njegovo ime“ pruža radost i učeniku i Isusu (16, 24).
- 3 Marshall, I. H. 1978. *The Gospel of Luke: A commentary on the Greek text. New International Greek Testament Commentary* (396). Exeter: Paternoster Press.
- 4 Hagner, D. A. 1998. *Vol. 33B: Matthew 14–28. Word Biblical Commentary* (533). Dallas: Word, Incorporated.

mržnju. Čak i roditelji i braća okrenut će se protiv onih koji predstavljaju Isusa i djeluju „u njegovo ime“.

U svome izvještaju o rođenju i razvoju Crkve prvog naraštaja, Luka daje svjedočanstvo o onome što je Isus učio vezano uz izraz „u moje ime“, u sklopu života i službe onih koji su vjerovali „u njegovo ime“. Apostoli su davali više od „čaše vode“ u njegovo ime. Oni su davali iscjeljenje u njegovo ime (Dj 3, 6). Davali su poruku spasenja i oproštenja grijeha, kroz vjeru i krštenje „u njegovo ime“ (Dj 2, 38 i dalje). Pružali su dobrodošlicu i prihvaćanje u njegovo ime (Dj 10-11 [uz dodatno iziskivanje i poticaje od strane uskrsllog Krista]). Iskusili su zajedništvo njegove prisutnosti dok su se okupljali „u njegovo ime“ (Dj 4, 23-31). Također, iskusili su obećano progonstvo i osnaženje predstavljajući Isusa i govoreći „u njegovo ime“ (Dj 4, 1-22). Dok su apostoli i drugi Isusovi sljedbenici govorili o njegovu imenu i „u njegovo ime“, vidjeli su i doživjeli više nego što je Isus izričito potvrdio u Evanđeljima. Pozivali su druge da „vjeruju u njegovo ime“. Obećavali su oproštenje grijeha „u njegovo ime“. Ulazak u zajednicu Duhom ispunjenih sljedbenika Puta temeljio se na vjeri i krštenju u Isusovo ime. Uzbudljive priče o progonstvu i pobjedi, kako ih zapisuje autor Luke i Djela, neprestano su se odvijale u kontekstu Isusovih sljedbenika koji govore i djeluju „u Isusovo ime“. Kao što je zapisano, spasenje, u punom značenju te riječi, nalazi se *jedino* „u imenu Isus“ (Dj 4, 12).

Puno drugih dokumenata Novog zavjeta razvija teološko razumijevanje i daje praktične upute vezane uz izraz „u Isusovo ime“. Poruka u Prvoj Petrovoj poslanici glasi: „Blago vama ako vam se izruguju zbog Kristova *imena*⁵, jer tada Duh slave, Duh Božji, počiva na vama“. Zatim autor nastavlja: „... ako tko trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, već neka hvali Boga *tim imenom*“ (1 Pt 4, 14. 16). Autor Poslanice Hebrejima daje potvrdu i poticaj ovim riječima: „Po Isusu, dakle, uvijek prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana koje hvalom *slave njegovo ime!*“ (Heb 13, 15). U Prvoj Ivanovoj poslanici utvrđuje se temeljna Božja zapovijed: „*vjerovati u ime njegova Sina, Isusa Krista*, i ljubiti jedan drugoga kako nam je zapovjedio“ (1 Iv 3, 23). U svojoj poslanici, Ivan navodi razlog za pisanje poslanice: „Dječice, pišem vama jer su vam oprošteni grijesi *zahvaljujući njegovu imenu*“ (1 Iv 2, 12), i opet: „Ovo pišem vama koji *vjerujete u ime Sina Božjega*, da znate da imate vječni život“ (1 Iv 5, 13).

Premda apostol Pavao odražava razumijevanje izraza „u ime Isusa Krista“, kakvo nalazimo u primjerima i učenjima Djela i drugih novozavjetnih spisa,⁶ on

5 Dodao sam kurziv da bih naglasio povezanost vjernika s Kristovim imenom.

6 Pavao tumači Joela 2, 32, zazivanje imena Gospodnjeg, kao priznanje „Isus je Gospodin“ (Rim 10, 8-11). On prepoznaje Božju Crkvu kao one koji „su pozvani da budu sveti, sa svima koji ma gdje zazivlju ime Gospodina našega Isus Krista, Gospodina i njihova i našega“ (1 Kor 1, 2).

opetovano naglašava važnost tog imena koje je „iznad svakog imena“ (Fil 2, 9). Vjernici u Korintu dio su Crkve jer su „*kršteni* u Isusovo ime“, a ne u bilo koje drugo ime (1 Kor 1, 10-13). Svako strančarenje i osjećaji nadmoći moraju prestati. On potvrđuje da sve što kršćani jesu i imaju je radi Isusa i njegova imena: „ali se opraste i posvetiste, i oppravdaste *imenom našega Gospodina Isusa Krista*“ (1 Kor 6, 11). Pavao je toliko obuzet imenom Isusa Krista i toliko svjestan da sve što jest i sve što ima je zbog Isusa, da u svom pismu crkvi u Filipima potvrđuje: „Zato ga Bog uzdiže na najvišu visinu i dade mu jedincato ime koje je iznad svakoga drugog imena, da se Isusovu imenu pokloni svako koljeno nebeskih, zemaljskih i podzemaljskih bića, i da svaki jezik prizna – na slavu Boga Oca: Gospodar je Isus Krist“ (Fil 2,9-11).

Najodređenije Pavlovo učenje o Isusovoj nadmoći i svemu što je sadržano u imenu Isusa Krista nalazi se u njegovoj poslanici crkvi u Kolosima. Oslovljava ih kao „svetu i vjernu braću“ jer su „u Kristu“. Ustvrdjuje da je njegov cilj za njih da „spoznaju Božju tajnu: Krista, u kome se nalazi sakriveno sve blago mudrosti i znanja“ (Kol 2, 3). Potiče ih: „Kako ste primili Gospodina Krista Isusa, tako nastavite u njemu živjeti: u njemu čvrsto ukorijenjeni, na njemu stalno nazidivani i učvršćivani vjerom, kako ste poučeni“ (Kol 2, 6-7). Pavao podsjeća braću i sestre da je Isus Sin kojega Otac ljubi te da po njemu imaju oprostjenje grijeha i otkupljenje. Pišući, Pavao niže stvarnosti o Isusu, poput draguljara koji niže dragocjeno kamenje na ogrlicu. Isus je „slika Boga“, „po njemu je sve stvoreno“, „za njega je sve stvoreno“, „u njemu sve stoji“, „on je početak“, „on je glava crkve“ – on je *sve to* tako da „u svemu bude prvi“. Pavao zaključuje: „jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu puninu i po njemu – uspostavivši mir krvlju križa njegova – izmiriti sa sobom sve, bilo na zemlji, bilo na nebesima“ (Kol 1, 15-20). Pavao podsjeća ove vjernike da ih je Krist „označio“, da pripadaju Bogu.⁷ Nastavlja ih podsjećati da su krštenjem sudjelovali u Isusovoj smrti i uskrsnuću, dok su se pouzdali u Božju silu koja je podigla Isusa iz groba. Oni su oživljeni s *Kristom* (Kol 2, 9-14). Sve to je u Isusu Kristu, *zbog* Isusa Krista, *po* Isusu Kristu i s *Kristom* Isusom.⁸ Pavao ustvrdjuje da život, koji vjernik ima, nakon sudjelovanja u Isusovoj smrti i uskrsnuću po vjeri koja se izražava krštenjem, jest zajednički život s Isusom Kristom (Kol 2, 12-13; 3,3).

U ovoj poslanici Pavao ne staje na teološkom razumijevanju činjenice da vjernici u Kolosima imaju odnos s vječnošću u Kristu i „u njegovu imenu“. Apostol postaje „teolog praktičar“ i nastoji objasniti kako se primjenjuje i izražava

7 Pavao koristi sliku „obrezanja“, čina identifikacije kojim su svi Židovi identificirani kao oni koji pripadaju Bogu.

8 Za odličnu i lijepu raspravu o odnosima s Isusom Kristom, vidi John R. W. Stott, *Life in Christ*, Baker Books, 1996.

taj život „u ime Isusa Krista“. Vjernik, koji je ušao u odnos s Kristom, ne smije si dopustiti da ga „sude prema religijskim pravilima“, kao što su posebni dani, vjerski blagdani, hrana, postovi ili šabati. Vjernik pronalazi smisao u tim aktivnostima, ako ima ikakvog smisla, dokle određena aktivnost odražava Krista ili nalazi ispunjenje u Kristu (Kol 2, 16-23). Praktične upute kazuju o tome da se vjernici ne trebaju ponašati na načine koji su karakterizirali život izvan odnosa sa Svetim Bogom.⁹ Osoba koja je „u Kristu“ treba odražavati kvalitete i vrline osobe s kojom dijeli život, a to je Isus Krist (Kol 3, 12-14).¹⁰ Obiteljski odnosi – muževi prema ženama, roditelji prema djeci, djeca prema roditeljima – svi trebaju odražavati vjernikov odnos s Isusom, koji se sprovodi na način koji bi ugodio Kristu (Kol 3, 18-21). Poslovni odnosi (zaposlenik prema poslodavcu i/ili poslodavac prema zaposleniku)¹¹ trebaju se sprovoditi u svrhovitom kontekstu Isusova sljedbenika i njegova odnosa s Isusom Kristom. Premda se posao u sadašnjosti izvodi u kontekstu zemaljskih odnosa, svaki zadatak postaje svrhovita služba Isusu, koji je vjernikov gospodar i život. Svaka poslovna aktivnost ili međusobna aktivnost postaje čin štovanja¹² za onoga koji je u vjerničkom odnosu s Isusom (Kol 3, 22-4, 1).

Apostol daje upute o tome kako je moguć takav život koji odražava Krista. Kroz Isusovu smrt Bog je sa sobom pomirio osobu, po vjeri u Božju silu iskazanu u Isusovu uskrsnuću. Kad takva osoba iskaže svoju vjeru i osobno se poistovjeti s Isusovom smrću i uskrsnućem, Bog je oživljava s Kristom (Kol 2, 12-13). Pavao ustvrđuje da divna vijest, da Krist sada prebiva u životu vjernika, jest „bogatstvo otajstva“ Božjeg. Ta stvarnost je „Božja riječ u svoj punini“. To je poruka koju je Bog povjerio Pavlu, da je prenese nežidovima u svoj njezinoj punini (Kol 1, 25-27). Oni koji su oživljeni s Kristom pozvani su dopustiti da Kristov mir vlada u njihovim srcima. Dana im je uputa da dopuste da „riječ“ Kristova živi obilno u njihovim životima. Trebaju poticati i poučavati jedni druge riječju Kristovom te pjevanjem psalama, himni i pjesama Duha. Sve to treba činiti uz iskazivanje zahvalnosti Bogu koji sve to omogućava (Kol 3, 15-17).

Upravo unutar ove poslanice, koja se potpuno usredotočuje na Isusova sljedbenika i odnos koji je Bog omogućio s Isusom, u Isusu, po Isusu i *zbog* Isusa (njegove smrti i uskrsnuća), Pavao govori o izrazu „u Isusovo ime“. Apostol piše:

9 Popisi vrline i mana učestali su u pavlovskom korpusu (Rim 1, 29–32; 1 Kor 5, 9–11; 6, 9–10; Gal 5, 19–23; Fil 4, 8; 1 Tim 3, 1–13; Titu 1, 5–9).

10 Te vrline odražavaju način na koji se Bog objavio u Knjizi Izlaska 34, 6-7 te Isusov karakter kako ga predstavljaju Evanđelja. Isus je bio poznat kao „pun suosjećanja“, ljubazan, blag, strpljiv te spreman oprostiti. Pavao u 1 Kor 13 predstavlja te kvalitete kao samu definiciju ljubavi.

11 Tekst govori o odnosu roba prema gospodaru i/ili gospodara prema robu, ali jasna implikacija za 21. stoljeće međusobni su zadaci dodijeljeni u poslovnom odnosu.

12 Vidi, također, Rim 12, 1, gdje Pavao potiče braću u Kristu da prinose sebe i svoje aktivnosti Bogu, što postaje njihova „liturgija štovanja“.

„I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa“ (Kol 3, 17). Naravno, molitva se može uputiti „u Isusovo ime“. Zahtjev ili zahvalu, upućene „u Isusovo ime“, Bog i Otac našeg Gospodina Isusa Krista sigurno će čuti. Ove riječi, upućene našem Bogu i Ocu zbog zajedničkog „sinovstva“, omogućenog po Isusu, upućene kroz odnos s Isusom i u njegovo ime, Otac će sigurno čuti. Takva molitva – bilo da je izražena naglas ili samo u srcu – sadrži „riječi“ koje treba izraziti „u ime Gospodina Isusa“. Međutim, Pavlova uputa vezana uz izraz „u Isusovo ime“ beskrajno je dalekosežnija nego samo izraz kojim se završava molitva.

Što se misli pod izrazom „u ime našega Gospodina Isusa Krista?“ Jedno značenje sigurno je život koji se živi u poslušnosti *Gospodaru* Isusu Kristu. Život osobe koju je Isus otkupio je život koji prepoznaje da: „Vi ne pripadate sebi, kupljeni ste otkupninom“ (1 Kor 6, 20). Oni koji se identificiraju Isusovim imenom, jer imaju „vjeru u njega“ („pouzdaју se u njega“), odražavaju tu identifikaciju poslušnošću Gospodinu Isusu. Ukazujući na „što god“ i „sve“, O'Brien ističe da se čitav kršćanski život treba živjeti u poslušnosti Gospodinu Isusu.¹³

Luther u ovom kontekstu predlaže: „sav život treba se živjeti svjesno pod Kristovom vlasti i u aktivnoj odanosti njegovoj veličanstvenoj osobi“. ¹⁴ Osoba treba govoriti i djelovati promišljeno kao „Kristov poslanik“ (2 Kor 5, 20). Ili, kao što Petar zapisuje: „Govori li tko? Neka govori kao riječi Božje!“ (1 Pt 4, 11). Vlast zahtijeva odgovornost. Kada oni koji su sjedinjeni s Kristom izgovaraju riječi i žive život, odgovorni su njemu. Čitatelja se podsjeća da, kada je osoba krštena „u Isusovo ime“, ona treba živjeti i govoriti odgovorno, pazeći da njezine riječi i djela budu dosljedni Isusovim učenjima, životu i zapovijedima.

Kroz čitavu ovu poslanicu Pavao podsjeća vjernike u Kolosima da se njihovo novo postojanje nalazi u Isusu Kristu. Stalno potvrđuje načelo da nema drugog imena po kojem bi se čovječanstvo moglo spasiti. Pomirenje, otkupljenje, oproštenje grijeha, novi život, obećanje vječnog života, uključanje u Božji narod i dioništvo u baštini svetih u kraljevstvu Božjeg sina – SVE je to u odnosu s Gospodinom Isusom Kristom i radi njega. Stoga, izgovarati „riječi“ i činiti „djela“ u Isusovo ime zasigurno uključuje postavljanje Isusa središtem proklamacije, i „riječima“ i „djelima“. Epafra je tako učinio došavši u Kolose prenoseći tamošnjim vjernicima „riječ istine, Evanđelje“. Pavao ih podsjeća da Evanđelje koje su čuli i povjerovali, donosi plod po cijelom svijetu. Naviještanje njegova imena i govorenje u njegovo ime dovelo je do umnožavanja sljedbenika u Jeruzalemu, Judeji i Samariji, o čemu je pisao Luka. Petar je rekao mnoštvu u Jeruzalemu da je

13 O'Brien, P. T. 1998. *Vol. 44: Colossians, Philemon*. Word Biblical Commentary (211). Dallas: Word, Incorporated.

14 *Dictionary of Paul and his letters*. 1993. (G. F. Hawthorne, R. P. Martin & D. G. Reid, Ed.) (627). Downers Grove, IL: InterVarsity Press.

„po vjeri u Isusovo ime“ i „po vjeri koja dolazi od njega“ došlo iscjeljenje i snaga čovjeku koji je bio invalid od rođenja (Dj 3, 16). Petar je zatim ponovio istu istinu pred Velikim vijećem. Vjerske vođe strogo su zabranili izgovarati Isusovo ime i poučavati u njegovo ime; ali apostoli i drugi učenici nisu prestajali „poučavati i naviještati radosnu vijest da Isus jest Krist“ (Dj 4-5).

Iz čitanja zapisa o rođenju i širenju Crkve, kao i iz komunikacije zapisane u poslanicama, čini se da je Isus glavni fokus. Stott (2001) to dobro opisuje: „... Novi zavjet tvrdi da postoji jedinstvo poruke, a ta je poruka Evanđelje o Kristu“. ¹⁵ Sve što je bilo zapisano i učinjeno bilo je zato da bi se prenijela i objasnila istina o osobi i djelu Isusa Krista na križu te proces transformacije i sazrijevanja koji se odvija kroz njega i „u njegovo ime“. Gledati njega i slušati njegove riječi, znači suočiti se sa samom „slikom Boga“. Saznavati o njemu i iskusiti po vjeri ono što on pruža „u svoje ime“, znači razotkrivati „Božje otajstvo“. Isus Krist, Božji Sin, taj je koji u potpunosti obznanjuje Boga Oca. Jedan od četvorice, koji su prvi krenuli za Isusom, zapisao je: „Milost i istina došli su po Isusu Kristu“ (Iv 1, 17). Evanđelja i poslanice zajedno potvrđuju da se počinak, mir i život nalaze isključivo i samo u njemu.

Što to znači činiti „štogod“ i „sve“, bilo riječju ili djelom, „u Kristovo ime“? Postalo je očito da to uključuje više od *svrhovitog* završetka vjernikove molitve. Onaj tko dijeli život s Isusom, pozvan je živjeti svrhovito u kontekstu Isusova imena. On prima djecu i slabe „u Isusovo ime“. On služi i vrši svoje dnevne aktivnosti svjestan da u tim aktivnostima predstavlja Isusa i čitavu zajednicu koja se zove „njegovim imenom“. Vjernik treba postati svjestan da njegov govor, sve njegove riječi u poučavanju, propovijedanju ili običnom razgovoru trebaju iskazati čast i odražavati onoga u koga je kršten. Svi odnosi, bili vezani uz posao ili društvenu interakciju, bili površni ili najintimniji, jesu „sveti“ u kontekstu „Isusova imena“. Riječi i djela postaju izazovne prilike da se pokaže život u „njegovo ime“ i pod njegovom milostivom vlašću. U širem kontekstu novozavjetnog učenja, sve riječi i djela – kad god, gdje god i što god – nose evangelizacijske implikacije ako se svaka riječ i djelo čine u Isusovo ime. „Učinjeno u Isusovo ime“ ne mora uvijek biti usmeno izraženo, ali kada se izgovara ili izvodi svrhovito „u Isusovo ime“, možda će djelo ili riječ izmamiti pitanje o razlogu toga djela, ili riječi milosti, ili službe skrbi. Tada dolazi do prilike za jasnu objavu: „učinjeno u Isusovo ime“. Svrhovito razmišljanje, govorenje, služenje i življenje „u Isusovo ime“ očituje se u Djelima. Možda je riječ o umnožavanju učenika; možda o poštovanju i divljenju zajednice; možda o progonstvu od strane vjerskih vođa. Kada se postavi unutar šireg novozavjetnog učenja, činiti sve ili bilo što, a pogotovo govoriti „u ime Gospodina Isu-

15 John R. W. Stott u djelu *The Incomparable Christ* istražuje dio po dio te, kao glavno svojstvo, određuje poruku i implikacije koje potječu od Isusa.

sa Krista“, mijenja naš općeniti nagovještaj Boga u konkretniji nagovještaj Isusa, Krista, Gospodina. Nagovještaji općenitog Boga u 21. stoljeću donose vrlo malo ili nimalo jasnoće o tome u koga i što vjerujemo. Kada Isus Krist, naš Gospodin, zauzme svoje pravo mjesto u riječima i djelima, Isusovi sljedbenici, koji svoj identitet i život nalaze „u njegovu imenu“, možda će se naći u ulozi junačkih likova kraljevstva svjetla, Kraljevstva Sina, kojeg naš Otac ljubi.

U Isusovo ime, AMEN!

Literatura

- Bietenhard, H. 1968. *Theological Dictionary of the New Testament*, Vol. V. Ed. Gerhard Kittel and Gerhard Friedrich, Grand Rapids: Eerdmans.
- Eastman, B. 1997. *Dictionary of the later New Testament and its developments*. (R. P. Martin & P. H. Davids, Ed.) (electronic ed.). Downers Grove, IL: InterVarsity Press.
- Hagner, D. A. 1998. *Vol. 33B: Matthew 14–28*. Word Biblical Commentary. Dallas: Word, Incorporated.
- Luter, A. B. 1993. *Dictionary of Paul and His Letters*. (G. F. Hawthorne, R. P. Martin & D. G. Reid, Ed.) "Name". Downers Grove, IL: InterVarsity Press.
- Marshall, I. H. 1978. *The Gospel of Luke: A commentary on the Greek text*. New International Greek Testament Commentary. Exeter: Paternoster Press.
- O'Brien, P. T. 1998. *Vol. 44: Colossians, Philemon*. Word Biblical Commentary. Dallas: Word, Incorporated.
- Stott, John R. W. 2001. *The Incomparable Christ*. Downers Grove, IL. InterVarsity Press.
- Stott, John R. W. 1991. *Life in Christ*, Carol Stream, IL. Tyndale House.

S engleskog preveo Goran Medved

Thomas Sibley

“In Jesus’ Name” Is More Than a Closing Phrase of a Christian’s Prayer

Abstract

“In Jesus Name” has become a “catch phrase” with which to conclude a Christian prayer. This article attempts to seriously challenge a “simple” understanding of this important phrase by examining the teaching of the New Testament. To invoke the name of Jesus was to identify the follower of Jesus as one who belongs to Christ and shares the life of Christ with all the challenges, responsibilities, and privileges that is incumbent upon that relationship. Life is to be lived, words are to be spoken, and activities are to be done with serious consideration of the authority and responsibility that is demanded by “in the name of Jesus Christ.”